

3. ADVENTNÝ TÝŽDEŇ: Svätý Jozef a osol

Svätý Jozef, pestún Pána Ježiša, bol vnímavý srdcom pre pomoc neviditeľného Boha.

Vieme o sv. Jozefovi, že to bol muž spravodlivý, poslúchal predstavených – splnil napr. rozkaz dať sa zapísať. Bol mužom modlitby a vnímavého srdca pre Božie veci. Plnil Božiu vôľu, keď ho Boh poveril, aby si vzal Máriu za svoju manželku a stal sa pestúnom Pána Ježiša. Bol statočný, hoci musel prekonávať veľa ťažkostí, dôveroval Bohu. Neviditeľný Boh mu pomáhal byť odvážnym, zodpovedným a verným svojmu poslaniu.

Aktivita:

Vymaľuj si postavu Jozefa z omaľovánky. Po vymaľovaní ju postav podľa predlohy k betlehemskej maštali.

Príbeh: Otec na Vianoce (Bruno Ferrero: Pastierova flauta)

Prišli Vianoce. Filipko sa zobudil zavčasu v očakávaní veľkého dňa. Keď sa v posteli otočil, začul šušťanie baliaceho papiera na darčekom položených pri jeho nohách. Chvíľu zostal ležať so zavretými očami, aby si vychutnal čakanie na prekvapenie. Keby boli navždy Vianoce!

Pomaly otváral baličky zabalené do farebného a zlatého papiera. Našiel darčeky od starých rodičov, darčeky od mamy, lyžiarsku kombinézu, ktorá bola určite darom strýka Lojza.

„Ešte som tu aj ja!”

Na pokojný a hlboký hlas sa strhol. Vedľa jeho postele bol akýsi muž. Mal tmavé a kučeravé vlasy, na opálenej tvári hustú briadku a úsmev rovnako láskavý ako pohľad. Na sebe mal modrú košeľu a nohavice z hrubej látky. Filipka prekvapilo najmä to, že vôbec nepocítil strach. Síce nebol žiadna padavka, ale bojazlivý veru bol. A keby za zvyčajných podmienok nečakane uvidel vedľa svojej postele neznámeho človeka, určite by spustil veľký krik. Lenže tento muž v ňom vzbudzoval len pocit bezpečia. Akoby ho poznal odjakživa.

V tej chvíli vošla do izby aj mama: „Krásne Vianoce, miláčik!“ Objala ho. „Páčia sa ti darčeky?“ Filipko jej objatie opätovoľ. „Áno, ďakujem,“ zamumlal.

„Ešte je skoro. Prichystám ti dobré raňajky. Ale teraz ostaň tu, v teple, a trošku si poleňoš.“ Mama ho pohladila po hlávke a odišla.

„Ale...ale...ona vás nevidela!“ povedal Filip tajomnému mužovi.

„Nie. Ja som tvoj darček, nie jej.“ usmial sa muž.

Tak sa začal Filipov nezabudnuteľný deň. Vyskočil z postele a rýchlosťou blesku sa poumýval. Kým ho neznámy muž čakal, listoval vo Filipových zošitoch a so záujmom si ich prezeral. „Výborne!“ povedal nakoniec. „Urobil si pekný kus práce.“

Filip hrdo prikývol. „Ešte mi trochu robia problémy vybrané slová,“ priznal úprimne.

„Ty to zvládneš, som o tom presvedčený,“ usmial sa muž a potľapkal ho po pleci. Pre Filipa to bol nádherný pocit.

„Máš deti?“ opýtal sa ho váhavým hlasom. „Áno, mám jedného syna,“ odvetil muž. „Ale dnes si mojím synom ty.“ Zrazu nakukla do izby mama: „Čo sa deje? Hovoriš sám so sebou?“

„Nie...Len som si nahlas recitoval jednu básničku.“

„Prosím ťa, zabehni do pivnice a prines pohár džemu...Ak chceš na obed koláč!“ pokračovala mama. Filip chodieval do pivnice veľmi nerád. Všetky tie zaprášené kúty v ňom vzbudzovali strach. Väčšinou sa pokúšal vyhovoriť alebo sa robil, že tam zabudol ísť.

Muž akoby o všetkom vedel, vstal a povedal: „Ideme!“ a podal mu ruku. Bola plná energie, teplá, ochraňujúca a napĺňala ho pocitom pokojnej bezpečia.

Výzvanie dverí na pivnici, ktoré mu inokedy pripomínalo škripanie zubov strašidla ukrytého v šere, mu teraz pripadalo smiešne.

„Chcelo by to trochu oleja,“ povedal. Prítomnosť muža po jeho boku zmenila pivnicu zo zaprášeného brlohu plného temných nástrah a tajomných bytostí na obyčajnú miestnosť zapratanú starým nábytkom, pokazenými hračkami, niekoľkými fľašami a pohármi zaváranín. Vzal pohár

džemu a otočil sa k dverám. Muž ho však zastavil. „Prečo na ňom nejazdíš?“ oslovil ho a ukázal na nový bicykel opretý o stenu. Filip očervenel. „Neviem sa bicyklovať, nik nemá čas ma to naučiť.“ „Skvelé. Hod’ na seba vetrovku a ideme. Cesta je prázdna.“ Chlapček neveriacky dotlačil bicykel na cestu. Muž mu pomohol vysadnúť a prikázal mu, aby začal točiť pedálmi. Filip začal nešikovne, ale muž ho podopieral, kráčajúc vedľa bicykla. Skúšali a skúšali. Muž ho postupne púšťal a chlapec bicykloval sám, až sa mu podarilo nájsť rovnováhu a dokázal to. Naučil sa to. „Vďaka!“ zadýchaný povedal mužovi, ktorý mu tleskal. „Teraz poďme domov. Si spotený a je chladno.“

Domov prišiel s krikom: „Mami, naučil som sa to, už sa viem bicyklovať!“ „Sám?“ pýtala sa mama.

„No...pravdaže...“ Muž si priložil prst k ústam a naznačil chlapcovi, že má mlčať.

„Chvíľku vydrž, hneď dokončím obed,“ pokračovala mama. „Každú chvíľu príde babka s dedkom.“

Muž pomohol chlapcovi odniesť bicykel a odprevadil ho do izby. „Čo budeš robiť, keď pôjdem obedovať?“

„Počkám ťa tu. Zatiaľ dám do poriadku tvoju skriňu.“ A naozaj, keď sa Filip vrátil do svojej izby, videl, že dvere na skrini sa dajú riadne zavrieť a že poličky sú pekne zarovnané. Skriňa bola ako nová.

„Vyznáš sa v tom,“ povedal. „Je to moje zamestnanie,“ pošepekľal mu muž. Večer oči chlapca žiarili od únavy a šťastia. Mama ho bezradne pozorovala. Nemohla pochopiť, prečo jej syn stále obracia zrak k prázdnuému miestu pri stole. Raz ho dokonca pristihla, ako sa usmieva.

Filip šiel spať skôr než obyčajne. Vliezol do postele, muž ho pozorne poprikrýval a sadol si na posteľ vedľa neho. „Pomodlíme sa spoločne prv, než príde mamina?“ „Pravdaže,“ povedal muž a usmial sa. Keď sa pomodlili, muž stisol chlapcovi ruku. „Už musíš ísť, však?“ zašepekľal chlapec.

„Veru áno!“ „Jeden deň utečie ako voda,“ poznamenal chlapec so smútkom v hlase. „Si šikovný chlapec a všetci ťa majú radi. Musíš ľúbiť svoju mamu, aj ocka. Nech je kdekoľvek, navždy ostane tvojím ocom.“ „Keď budem veľký a budem mať deti, budem ich vždy ľúbiť a zostanem s nimi navždy,“ sľúbil Filip. „Áno. Tak to má byť. A ja budem vždy s tebou a budem ti pomáhať.“ „Ani si mi nepovedal ako sa voláš.“ „Jozef.“ Muž ho pohladil. Jeho veľká ruka robotníka bola nekonečne láskavá. „Ty si bol ten najkrajší vianočný darček,“ zašepekľal Filip prv než zavrel oči a zaspal.

Postava svätého Jozefa

Aj môj ocko má o mňa starosti.

Otázky

- Čo mám rád/rada na svojom ockovi?

.....

- Čo pre mňa znamená môj ocko?

.....

- Ako môžem pomôcť ockovi, aby sa zmenšili jeho starosti?

.....

- Čo konkrétne urobím pre ocka?

.....

Osol

Osol upriamuje pozornosť na málo vnímané samozrejmosti. Evanjeliá nič nehovoria o prítomnosti osla v jasličkách. Dočítame sa však, že dobre poslúžil Pánovi Ježišovi v dôležitých situáciách. Panna Mária sa na oslíkovi niesla, keď putovali do Betlehema, kde sa Ježiš narodil. Pri úteku do Egypta pomáhal osol zachraňovať Ježišovi život. Pre ľudí z Ježišovej krajiny je dodnes neodmysliteľným pomocníkom. V časoch Pána Ježiša si vážili osla natoľko, že bolo samozrejmé vziať si ho pod strechu domu. Preto mohol byť oslík aj pri jasličkách.

Ked' sa osol nechce pohnúť z miesta, Izraelčania zisťujú či nie je hladný, smädný, zranený a potom mu ponúknu niečo chutné v bezpečnej vzdialenosti od jeho nosa, aby sa za dobrotou vybral vpred. Tu nefunguje ani palica, bič ani krik. Jedine dobro ho rozhýbe.

Aktivita:

Vymaľuj si postavu osla z omaľovánky. Po vymaľovaní ju postav podľa predlohy k Betlehemskej maštali.

*Príbeh: **Smädný somárik** (Armando Moore: Brat vlk, sestra ovečka)*

Raz sa svätý František chcel presťahovať do pustovne vysoko v hore. Pretože bol veľmi slabý a nevyšiel by na horu pešo, istý sedliak sa podujal, že ho tam dopraví na somárikovi. Bolo horúce leto. Slnko veľmi páliło. Cesta bola namáhavá, ťažká a dlhá. Somárik z času na čas zastal, aby sa vydýchal. Sedliak ho zakaždým posúril palicou do kroku, preto sv. František prosil sedliaka: „Nechaj somárika, ja sa neponáhľam.“ Kráčali a kráčali. Cesta bola namáhavá. Svätý František sa sklonil k somárikovej šiži a potichu sa mu prihovril: „Braček môj, preukazuješ mi veľkú službu. Ty si najšťastnejší zo všetkých zvierat. Malý Ježiško a jeho najsvätejšia Matka utekali do Egypta na takom istom somárikovi, ako si ty. Aj náš Pán sa na takom niesol, keď vchádzal do Jeruzalema.“ Somárik zastrihal ušami a sklonil hlavu, ako keby naozaj rozumel slovám svätého Františka. „Hijó, hijó“ poháňal sedliak somárika palicou. Svätý František sa opäť sklonil k somárikovi a potichu hovoril: „Braček môj, prosím ťa o odpustenie za námahu, ktorú ti spôsobujem. Keby som vládol, išiel by som pešo. Ale moje telo je veľmi unavené. Aj ono je taký úbohý somárik. Ja ho volám brat somár, vieš?“ Somárik zastrihal ušami a sklonil hlavu. „Hijó, hijó,“ poháňal sedliak somárika. „Je to ešte ďaleko, kam chceš dôjsť?“, opýtal sa sedliak svätého Františka. „Ešte ďaleko“, odpovedal svätý František. „Ale môžeme sa zastaviť a trochu si odpočinúť. Tvoj somárik je smädný.“ „Nie, len poďme ďalej. Musím sa pred súmrakom vrátiť domov.“

Kráčali a kráčali. Somárik bol už veľmi smädný. „Zastavme pri tejto skale.“ Aj sedliak bol unavený a veľmi smädný, nuž súhlasil s krátkym odpočinkom. Svätec zosadol zo somárika, ktorý vyzeral byť vyčerpaný. Svätý František si klakol na zem a vystrel ruky k nebu. Keď sa domodlil, povedal sedliakovi: „Rýchlo choď so somárikom za tú skalú, nájdeš tam pramenitú vodu, ktorá vás osvieži.“ Sedliak veľmi dobre poznal horu, preto hneď Františkovi povedal: Táto hora je samá skala a je vyprahnutá, tu veru niet prameňov. Svätý František mu však odvetil: Pán Ježiš dal v tejto chvíli vytrysknúť vode zo skaly, aby ste sa z nej ty a tvoj somárik napili.“ Za skalou už bolo počuť žblnkať vodu. Sedliak tam pohnal somárika.

Na modlitbu svätého Františka z najtvrdšej skaly vytryskol pramienok občerstvujúcej vody. Somárik a jeho pán sa jej dychtivo napili a posilnili sa. Potom pokračovali v ceste. Somárik plný čerstvých síl už veselo cupkal ďalej. Gazda ho nemusel ani poháňať. “

Osol

Aj ja mám byť vnímavý na dobro, ktoré potrebujú ľudia okolo mňa.

Otázky

· Aké dobro pomohlo môjmu kamarátovi alebo súrodencovi, aby sa pohol v niečom, v čom sa mu nedarí?

.....

· V čom sa neviem pohnúť z miesta? - teda sa nechcem zmeniť alebo poslúchnuť rodičov a starších?

.....

· Viem o niekom zo svojho okolia, kto by sa potešil mojej pomoci? V čom viem tomuto človeku pomôcť?

.....